

Knih první:

Seznámení

1. Anička vstoupí na lávku a ztratí pravý sandál

Potok pokojně protékal zahradou, bublal si cosi o krásném letním ránu a nezdálo se, že by při tom myslel na nějaké výstřednosti. Bylo tu také prkno, které spojovalo břehy (pravý s levým a obráceně), ani na chvíli v tom nepřestalo, jak se od slušné lávky čeká, takže se zdálo, že nemá ani pomyšlení na nějaké zlomyslné kousky. Když ale Anička došla doprostřed lávky, prkno se prohnulo, jako by po něm kráčel děda, v potoce se zvedla náhlá vlna, z pěny se vynořilo pět, šest, deset prstů, ty prsty stáhly Aniččin pravý sandál a sandál pustily po proudu jako... jako vyzutý pravý sandál, abych to popsal zcela přesně.

„To já ne,“ zažbluňkal potok.

„Ani já,“ zaskřípělo prkno.

„Nějaká rybka,“ usoudil potok.

„Šikovná rybka!“ zasmálo se prkno, potok byl zticha, ale Aničce se zdálo, že ti dva vědí víc, než právě řekli.

2. Teď přijde ještě o čepici

K další výtržnosti došlo po obědě. Anička vyšla z domu do zahrady, sedla si do trávy, zády se opřela o starou borovici, víčka jí klesla... a hned v příští chvíli jí čísi prsty načechraly vlasy, potom jí zlehka nadzvedly čepici, a když zaklonila hlavu, zahlédla v dálce čepici i s kšiltem, jak se, ještě celé zadýchané, usazují na nejvyšší větvi.

„Já to nebyl,“ ozval se Veverčák, který odedávna bydlel pod tou větví.

„Já už vůbec ne,“ zašuměla sosna, jak si borovice nechávala říkat, protože to znělo svižně jako smrk (pokud se to řeklo hodně rychle), „na čapky s kšiltem si já nepotrpím.“

Pak cosi proletělo těsně vedle Aniččiny hlavy.

„Borová šiška,“ napadlo Aničku.

„Sosnová šiška,“ opravila ji sosna, „nejspíš jen omdlela z toho rozčilení.“

„To budou nervy,“ přitakal Veverčák, „přitom se vlastně vůbec nic nestalo.“

Nadechl se a popsal, k čemu došlo, jako bychom to všichni neviděli (před malou chvílí!) na vlastní oči:

*„Čapka vzhůru letí,
na větví teď dlí.
Tam má pohodlí.
Přejme jí ho, děti!“*

„Veverčí rýmy,“ zapraskala sosna, „už je to tu zase. Pro dnešek by to snad mohlo stačit.“

Anička si pomyslela totéž, jenže Veverčák už ohlašoval další sloku: „Sandál byl úplně jiný případ. Posudte samy:

*Odplul do dáli.
Chvátá, kam ho žene
srdce rozbouřené:
sbohem, sandáli!“*

„Pátým pádem oslovujeme, voláme: sbohem, sandále, podle vzoru nazdar, borovice,“ zahučela sosna, která si v zápalu skloňování vzpomněla na své staré jméno.

„Maličkost,“ řekl Veverčák a hned se opravil: „Odplul do dále – sbohem, sandále!“

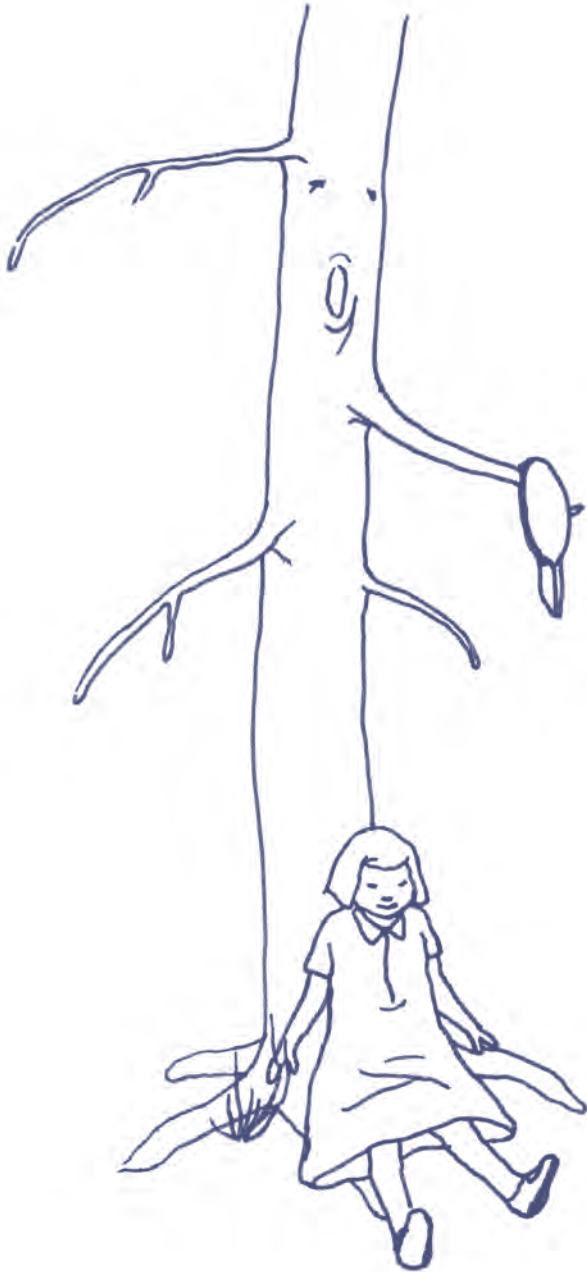
„No proto,“ zašuměla sosna. Anička radši neříkala nic.

„Takže ty věci spolu vůbec nesouvisí,“ uzavřel Veverčák, „a tvoje sestra už vůbec ne.“

„Sestra s tím nesouvisí? Tak proč ji sem plete?“ blesklo Aničce hlavou.

„Neruš a soustřeď se,“ odsekl Veverčák, nadechl se a pokračoval: „Případ sandál a případ čapka nemají zkrátka společného víc než noha bez boty a hlava bez čepice. Když už jsme u hlavy, přestaň si ji lámat a nohu jakbysmet.“

*Noha není hlava.
Zachovejme klid.
Zkus to pochopit.
Rozumíš? No sláva!“*

3. Setkání na louce

„Rozumím a díky,“ řekla Anička, zvedla se a vyšla na louku zalitou (a přitom trochu zvalenou a pošlapanou) prudkým poledním sluncem. Na kraji louky se právě konalo shromáždění, malé a poklidné, jak se to aspoň jevílo v té chvíli. Přítomny byly dvě psí slečny, jedna s hladkou a lesklou černou srstí, druhá bílá a štrapatá: černá Berta a bílá Líza. Dále želví mládenec jménem Kryšpín. Dále... tohle mi ovšem nebudete chtít věřit... dále tam seděl jistý Veverčák, s nímž jsme se před chvílí viděli v lese. Doříkal svou báseň, a než jste přejeli očima pár řádků, přeběhl po větvích z lesa až k louce a skočil rovnou mezi psí děvčata. U jejich nohou šuměl potok. Uprostřed této vybrané společnosti seděla holčička, která snad mohla mít nejvýš měsíc. Nebo spíš týden. Řekněme pár dní. Ze všeho nejvíc ale budila dojem, jako by měla zrovna přijít na svět.

„Seznam se se svou mladší sestrou Májou,“ pravila Líza a zubila se na Aničku.

„To bude mýlka,“ namítla Anička. „Mája teď sedí v mamčině bříšku, maminka leží v posteli, čte si můj dopis a postel stojí v podolské porodnici, daleko odtud kdesi u Vltavy.“

„To je normální a zcela přirozené,“ podotkl Kryšpín, „kde jinde by tak asi měla být, myslím zde přítomnou slečnu sestru, když se nám ještě nestihla narodit.“

„Chtěl jsi říct, když se ještě nerozhodla,“ opravila ho Berta.

„Taky je ovšem zcela přirozené, že než se rozhodne opustit břicho, musí se přesvědčit...“ dodala Líza a chvíli hledala vhodný výraz...

„... kde by pak měla případně bydlet,“ pomohla jí Berta.

„To taky, ale hlavně,“ ujala se znovu slova Líza, „musí se seznámit se svou starší sestrou.“

„S případnou starší sestrou,“ upřesnila Berta.

„Ráda tě poznávám,“ řekla Anička Máje, „a moc se těším, až se nám narodíš. Jenže pořád mi to jaksi... “

„Určitě bych ti to uměl vysvětlit,“ ujistil ji Kryšpín, „kdybych jen věděl, čemu nerozumíš.“

Šedivý mrak, který vypadal jako želva, pak jako veverka a teď spíš jako chundelatý pes, na chvíli zchladil rozpálené slunce, a než zas odplul, všem kromě Kryšpína se trochu ulevilo.

„Co kdybys jí to vysvětlila ty?“ navrhl Veverčák a obrátil se k Máje.

„Jako případná mladší sestra,“ dodala Berta.

„Jak to má vysvětlit, když neumí mluvit,“ namítla Líza.

„Navíc z toho ještě nemá rozum,“ podotkl Kryšpín.

Šedý mrak odběhl za beránčím stádem a přibelhal se další, bílý a oválný jak krajíc s máslem, sem tam děravý a sem tam nakousnutý.

„Neumím mluvit a nemám z toho rozum,“ připustila Mája, „ale něco bych říct mohla. Přece tu nebudu vrnět jak nemluvnata, na to mám pořád ještě dost času.“

Rozhostilo se ticho. Mája se usmívala na Aničku a na ostatní. Všichni čekali, co přijde.

„Před chvílí jsi chtěla něco říct,“ připomněl jí Kryšpín.

„To je pravda,“ vzpomněla si Mája, sáhla do trávy, vytáhla z ní... cosi oválného zleva... cosi kulatého zprava... a to bylo pro tu chvíli všechno.

„Tady ti vracím sandál a čapku, pro první seznámení mi to úplně stačí. Sandál dobře plave, čapka pěkně lýtá, to je tak všechno, co jsem chtěla vědět, aspoň pro začátek.“

„Sláva!“ vyjekl Veverčák a vzrušením povyskočil. „Ona jí vrátila čepici a botu!“

„Ta bota znamená,“ podotkla Berta, „že už se rozhodla a bude u nás bydlet.“

„Čepice to už jenom potvrzuje,“ dodala Líza.

Anička nazula botu a v té chvíli jí došlo, jak moc si svoji sestřičku oblíbila a jak se těší na její narození. Převzala čepici, srovnala kšilt a všechno bylo rázem jasné. Všechno až na pár drobných nejasností.

„Pořád to nechápu,“ svěřila se Kryšpínovi, když schůzka skončila a všichni přátelé se kamsi vytratil. „Jak může ležet v mamčině bříšku, přitom mi stáhnout z nohy sandál, sebrat mi čapku a pak mi ji zas vrátit?“

„To je ovšem vyloučeno,“ potvrdil Kryšpín, „čehož důkazem nám budiž, že to prostě nepřichází do úvahy, dokonce ani v želví hlavě. Ale ti ve vajíčku...“

„... myslíš ti v bříše,“ zasáhla Anička...

„... ti vevnitř o tom naštěstí nic neví. Takže pro ně není žádný problém dělat ty věci, kterým se tak divíš.“

Shora se ozval podezřelý šramot. Jako by je někdo pozoroval z větví (rys nebo pardál, napadlo Aničku), skrytý a připravený k osudnému skoku. Nicméně Kryšpín srdnatě pokračoval.

„Zkrátka s tím vůbec nemají problém. Až když se narodí a rozhlédnou se kolem, najednou zjistí, že je to nemožné. To ale pořád není konec. Když totiž vyrostou a poberou rozum...“

„... například z nejbližší veverčí hlavy,“ skočil mu shora do řeči Veverčák...

„... přijdou jim divné a nemožné další věci,“ dokončil Kryšpín.

„Například to, že tu s námi mluvíš,“ dodal hlas z větví.

„Taková hloupost,“ podotkla Anička a hned se zarazila. „Myslíte, že to potrefí i mě? Řekněme v osmi? Nebo v jedenácti? Zkrátka a dobře na stará kolena?“

„Určitě,“ odvětil Veverčák.

„Možná,“ řekl Kryšpín.